

Arrest

nr. 135 964 van 8 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2014.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2015.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 7 januari 2015, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 8 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Ingoesje afkomstig uit Stanitsa Ordzhonikidzevskaja (Sleptsovsk) en bezit u het Russische staatsburgerschap. Uw oudste zoon (A.) ging op 21 juni 2004 op bezoek bij een ziek familielid in Nazran. 's Nachts, op de terugweg naar huis, kwam hij om het leven. Die nacht pleegden rebellen een grootschalige aanslag in Nazran. De omstandigheden van uw zoons dood zijn nooit opgehelderd. U vermoedt dat hij verdacht werd van betrokkenheid bij de aanslagen. Veertig dagen na zijn overlijden diende uw echtgenoot een verzoekschrift in, vermoedelijk bij de politie in Sleptsovsk, in de hoop klaarheid te scheppen over de omstandigheden van het overlijden van uw zoon.

Enige tijd later ging hij terug naar de politie om te informeren naar de behandeling van zijn verzoekschrift. Uw echtgenoot kreeg er te horen dat er geen verzoekschrift van hem teruggevonden kon worden en dat het niet uit te sluiten viel dat uw zoon een strijder geweest was. Uw echtgenoot riposteerde de politiebeambte dat hij het daar niet zou bij laten en dat hij verdere stappen zou ondernemen. Daarna legde hij een klacht neer bij een hogere instantie in Nazran. Een weinig later werd hij door de politie bedreigd en onder druk gezet om zijn klacht in te trekken. Een wijkagent vroeg uw echtgenoot om op 15 maart 2006 naar het politiebureau te komen. Uw echtgenoot zou die dag eerst naar de politie gaan en vervolgens naar zijn werk. Hij is echter nooit meer teruggekeerd. Sindsdien is uw echtgenoot spoorloos. Een tiental dagen na zijn verdwijning lanceerde zijn neef (S.) een oproep tot informatie in de moskee. Deze leverde evenwel niets op. Eind november 2007 ging uw zoon (Ad.) samen met zijn vriend (A.P.) naar het nabijgelegen huis van de familie (M.) om er te telefoneren. Twee zonen van deze familie werden vermoord. (A.P.) was bevriend met een derde zoon. Op het ogenblik dat uw zoon (Ad.) zich in de woning bevond, was er ook een neef van de familie (M.) aanwezig, die een gezocht strijder was. In het huis aan de overkant woonden twee Russische dames op leeftijd, waarvan gezegd werd dat zij spioneerden voor de FSB (Federale Veiligheidsdienst). Tijdens de aanwezigheid van uw zoon (Ad.) en zijn vriend (A.P.) kwam een voertuig met Russische soldaten aanrijden. (Ad.), (A.P.) en de zoon van de familie (M.) werden manu militari opgepakt. Tevens werd er nog een vierde persoon, een politieagent, opgepakt. De gezochte strijder slaagde erin langs de tuinen te ontkomen. 's Nachts werden ze, na bemiddeling van een hooggeplaatst familielid van de agent, alle vier vrijgelaten. De agent vertelde later aan (S.), de neef van uw echtgenoot, dat de naam van uw zoon (Ad.) (OV 7.792.052) op een zwarte lijst figureerde. Op deze lijst werden namen bijgehouden van diegenen die ervan verdacht werden hulp te verschaffen aan de rebellen. Indien je naam op een dergelijke lijst voorkomt, word je bij de minste aanleiding gecontroleerd of gearresteerd. Enkele dagen na (Ad.)'s arrestatie kwamen twee mannen in politie-uniform naar uw woning. Zij vroegen u om een document te ondertekenen waarin u verklaarde dat uw echtgenoot en uw overleden zoon banden hadden met de rebellen. U weigerde te tekenen, waarop de twee mannen u zeiden dat uw twee andere zonen geen leven meer zouden hebben. (Ad.) zou in de nabije toekomst opgeroepen worden voor zijn legerdienst en zou naar een gebied gestuurd worden van waaruit hij niet levend zou terugkeren. Vervolgens vertrokken zij. Begin november 2007 had (Ad.) reeds van de wijkagent te horen gekregen dat hij zich diende aan te melden voor de inschrijving voor de medische keuring voorafgaand aan de dienstplicht. Uit vrees dat één van uw twee zonen zou verdwijnen, besloot u samen met hen uit Ingoesjetië te vluchten. Op 4 januari 2008 vertrok u samen met uw twee zonen vanuit Nazran. Op 10 januari 2008 kwam u in België aan en diende u hier een asielaanvraag in. U vernam van uw schoonzus dat, een maand na het gehoor op het Commissariaat-generaal op 21 april 2008, gemaskerde personen zowel in haar als in uw woning binnenvielen. U vermoedt dat ofwel de politie ofwel de OMON (Speciale Eenheid van de politie) voor deze actie verantwoordelijk is. Zij waren op zoek naar uw zoon (Ad.). Het Commissariaat-generaal nam op 4 maart 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 29 mei 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw beroep bij de Raad van State werd op 10 juli 2009 verworpen. U keerde niet terug naar uw herkomst land. Op 2 december 2014 werd u en uw zoon (M.M.) (OV 7.792.048) door de politie opgepakt en overgebracht naar het gesloten centrum 127 bis te Steenokkerzeel met het oog om jullie te repatriëren naar uw land van herkomst op 16 december 2014. Op 12 december 2014 diende u en uw zoon (M.M.) een tweede asielaanvraag in. U en uw zoon (M.M.) vroegen om jullie zaak nogmaals te behandelen daar jullie een bewijs konden voorleggen van jullie problemen. Jullie verwezen hiermee naar de verklaring (fax die jullie voorlegden) van de voorzitter van de organisatie 'Etnieën van de kaukasus' d.d. 2 december 2012.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet. Zo verklaarde u uw land van herkomst te zijn ontvlucht nadat uw echtgenoot in 2006 verdween nadat hij klacht naar aanleiding van zijn onderzoek naar de omstandigheden rond het overlijden van uw zoon (A.). De naam van uw zoon (Ad.) zou sinds eind 2007 op een zwarte lijst (personen die hulpverleners aan rebellen) figureren. Verder bedreigden men uw

zonen nadat u weigerde een document te ondertekenen waarin u verklaarde dat uw echtgenoot en overleden zoon banden had met de rebellen. Nadat u zoon (Ad.) begin november 2007 werd opgeroepen om zich in te schrijven voor de medische keuring voorafgaand aan de dienstplicht, vreesde u dat hij zou kunnen verdwijnen (1ste AA). In uw huidige asielaanvraag verwees u als nieuw element naar de verklaring van de voorzitter van de organisatie 'Etnieën van de kaukasus' d.d. 2 december 2012 (schriftelijke vragenlijst meervoudige asielaanvraag, vraag 1.3, 3.1)

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. U bleef onaannemelijk vaag over kernelementen van uw asielrelaas. Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af. Bovendien ondernam u na uw vertrek geen initiatief om zich te blijven informeren over eventueel nieuw over uw echtgenoot. Ook uw reisroute werd ongeloofwaardig beoordeeld. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De Raad van State verwierp uw beroep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt, met name de verklaring van de voorzitter van de organisatie 'Etnieën van de kaukasus' d.d. 2 december 2014, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet vooreerst worden vastgesteld dat dit document niet werd uitgereikt door een algemeen bekende en vooraanstaande mensenrechtenorganisatie waarvan de betrouwbaarheid van de onderzoeksmethoden gekend zijn. Uit het attest blijkt voorts enkel dat de organisatie een telefonisch gesprek met uw burens heeft gevoerd op basis waarvan. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u uw vorige asielprocedure reeds in 2009 werd afgerond; dat ook de vorige asielprocedure van uw zoon (M.M.) in mei 2014 werd afgerond; dat uit het attest blijkt dat u reeds contact had met deze organisatie bij het regelen van uw vertrek uit Rusland; dat u of uw zoon al die tijd geen documenten verkregen van een organisatie waarmee u in contact kan treden en waarin u uw vertrouwen stelt; maar dat u pas opnieuw asiel aanvraagt en hierbij dit attest voorlegt nadat u en uw zoon werden aangetroffen in onwettig verblijf, vervolgens werden vastgehouden met het oog op terugleiding en er reeds een repatriëringsdatum werd voorzien. Dit alles relativeert in ernstige mate de bewijswaarde van het document. Gezien bovenstaande vaststellingen heeft de voorgelegde verklaring onvoldoende draagkracht om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in positieve zin te wijzigen.

Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis liggen van het aanvullende stuk dat u neerlegt en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling terzake, is het stuk op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat de eerdere verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. U diende verschillende aanvragen tot machtiging van verblijf in overeenkomstig artikel 9ter die respectievelijk op 18 januari 2013, 22 april 2013 en 11 juli 2014 geweigerd werden door de Dienst vreemdelingenzaken. U diende daarnaast ook nog een machtigingen tot verblijf in overeenkomstig artikel 9bis die respectievelijk op 4 februari 2013, 9 oktober 2013 en 12 augustus 2014 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 48/3 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster voert aan dat het voorgelegde attest weldegelijk werd afgeleverd door een betrouwbare mensenrechtenorganisatie en dat het niet duidelijk is waarop verweerder zich baseerde om het tegendeel te stellen. Zij wijst erop dat uit de inhoud van het attest blijkt dat een maand voor het attest werd opgemaakt op 2 december 2014 een huiszoeking plaatsvond in verzoeksters huis. Naar aanleiding van deze huiszoeking heeft verzoekster contact opgenomen met de organisatie en werd het attest overgemaakt. Het voorleggen van het attest heeft volgens verzoekster geen uitstaans met het aantreffen van haar in onwettig verblijf. Zij wijst er tevens op dat de medische regularisatieprocedure, opgestart op 5 maart 2013, nog steeds hangende is. Uit het attest blijkt volgens verzoekster duidelijk dat haar veiligheid in het gedrang is ingeval van terugkeer naar Rusland.

Verweerders onzorgvuldigheid blijkt temeer uit het feit dat de bestreden beslissing zeer snel werd opgemaakt, aldus verzoekster. Zij verwijst naar een bepaalde zin in de bestreden beslissing die volgens haar niet volledig werd vermeld.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Aangezien verweerder de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming motiveert aan de hand van de motieven tot weigering van de vluchtelingenstatus, en deze laatste motieven door verzoekster hoger worden weerlegd, komt zij in ondergeschikte orde in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus, aldus verzoekster. Zij meent ingeval van terugkeer naar Rusland foltering of onmenselijke en vernederende behandeling uitgaande van de Russische autoriteiten te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.2.3. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster een verklaring voor van de voorzitter van de organisatie "Etnieëen van de Kaukasus" van 2 december 2014.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.1. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nummer 28 248 van 29 mei 2009 verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde wegens een gebrek aan geloofwaardigheid.

Verzoekster brengt in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag enkel een verklaring bij van de voorzitter van de organisatie "Etnieeën van de Kaukasus" van 2 december 2014. Hierbij kan worden opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien gaat het *in casu* slechts over een faxbericht, dat door middel van allerhande knippen en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. Verder wijst de bestreden beslissing terecht op het volgende: *"Bovendien dient te worden vastgesteld dat u uw vorige asielprocedure reeds in 2009 werd afgerond; dat ook de vorige asielprocedure van uw zoon (M.M.) in mei 2014 werd afgerond; dat uit het attest blijkt dat u reeds contact had met deze organisatie bij het regelen van uw vertrek uit Rusland; dat u of uw zoon al die tijd geen documenten verkregen van een organisatie waarmee u in contact kan treden en waarin u uw vertrouwen stelt; maar dat u pas opnieuw asiel aanvraagt en hierbij dit attest voorlegt nadat u en uw zoon werden aangetroffen in onwettig verblijf, vervolgens werden vastgehouden met het oog op terugleiding en er reeds een repatriëringsdatum werd voorzien. Dit alles relativeert in ernstige mate de bewijswaarde van het document."* Dat verzoekster stelt dat zij pas ingevolge een huiszoeking contact opnam met de organisatie, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat de steller van het attest een organisatie is die enig aanzien heeft inzake mensenrechtenkwesaties. Daarenboven is het merkwaardig dat dit attest opgesteld is op basis van verklaringen van burens, hetgeen de onderzoekscapaciteit van deze organisatie, en derhalve ook haar betrouwbaarheid, ondermijnt. Een betrouwbare organisatie baseert immers geen attesten op niet geverifieerde verklaringen.

Op welke wijze het feit dat de medische regularisatieprocedure die in maart 2013 werd opgestart, nog hangende is, de motieven van de bestreden beslissing kan weerleggen, kan niet worden ingezien.

Gelet op het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoekster geen dienstig verweer voert tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing: *"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.*

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een

gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.2. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld als volgt: *"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refolement."*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat de eerdere verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. U diende verschillende aanvragen tot machtiging van verblijf in overeenkomstig artikel 9ter die respectievelijk op 18 januari 2013, 22 april 2013 en 11 juli 2014 geweigerd werden door de Dienst vreemdelingenzaken. U diende daarnaast ook nog een machtigingen tot verblijf in overeenkomstig artikel 9bis die respectievelijk op 4 februari 2013, 9 oktober 2013 en 12 augustus 2014 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS